

Rosalia - 4t 1a

Rosalia 4t 1a

- Digui?
- Buenas, me abre?
- Depèn.
- Cómo dice?
- Què vol?
- Que si me puede abrir.
- Vostè qui és i a on va?
- Al segundo.
- Pues si va al segundo, llame al segundo.
- Es que no están.
- Si sabe que no están, para qué quiere ir?
- Que soy amigo del chaval. Pasaba a dejarle un libro.
- Mire, en el segundo no hay ningún chaval y en cualquier caso...
- Bueno, qué, me abre de una vez?
- Lo siento, pero no.
- No te jode...!
- Mejor vuelva cuando en el segundo haya alguien.

I donant la conversa per acabada, la Rosalia apartà l'auricular de l'interfon de l'orella just a temps de sentir com la veu de l'home deia "Coño con la tía esta". Penjà l'auricular i la veu emmudí. Anys enrere el comentari l'hagués molestada. No tant per la possible ofensa, sinó per un inculcadíssim i innecessari sentiment de vergonya aliena. S'en tornà a la saleta pensant com l'havia canviada el temps. Ara, ni l'anatomia en boca d'un desconegut maleducat no la molestava.

Enacara la Rosalia no havia posat el cul a la butaca que l'interfon tornà a sonar.

- Digui?
- Hola, correus...

La veu de dona jove i riallera li recordà que el carter habitual era de vacances. El bon home li havia comentat la setmana passada, quan per casualitat van coincidir a les bústies, que "Miri, senyora Bru, que me'n vaig de vacances. Ja veurà, ja, què maca és la meva suplent: joveneta-joveneta, no com jo, que d'aquí a dos anys em jubilen!". Serà que aquesta és la cartera nova, pensà la Rosalia camí de nou cap a la saleta.

Feia ja una bona estona – la Rosalia no ho sabia precisar, potser tres o quatre passades de mitja – quan

s'adonà dels sorolls a l'escala. Se sentien veus i l'ascensor com pujava i baixava. Se li féu estrany. Com podia ser tant d'enrenou si teòricament era l'única en tota l'escala? Els dos del primer, fora. Al segon, on dels dos pisets d'origen n'havien fet un de sol, hi vivia un matrimoni benestant que ara era als Estats Units a visitar la filla que hi feia un màster. Al 3^r 1^a, aquell jove pèl-roig, sent hivern i dissabte, de segur que havia marxat a esquiar. Sí, sí, segur, perquè ahir a mitja tarda l'havia vist sortir del portal amb les botes. Com s'ho feia, aquell xicot, sempre net, guapet, pentinat, clenxat i planxat per sortir de casa i anar a la feina a les deu passades i desaparèixer cada divendres a quarts de cinc, màxim molt màxim a les sis? I el 3^r 2^a era buid, en venta des de feia mesos. Després, al quart, també unificat, hi era ella, i als dos pisos de dalt posaria la mà al foc que no hi eren perquè altrament els sentiria tragar per casa. Oh, i tant que els sentiria, si en aquell edifici s'hi sent absolutament tot! Les passes dels de dalt, totes, excepte quan dun sabatilles toves; però fins i tot quan van descalços, també. Oh, i la cadena del veí de l'escala del costat, qui s'ho hagués hagut d'anar a imaginar quan es va comprar el pis! Així doncs, d'on sortia tant de moviment a l'escala? Perquè la cartera, ni que hagués portat un paquet, l'hauria deixat a sota les bústies. No, i ara, la cartera no es passejaria amb l'ascensor amunt i avall i tornem-hi. Al moment se li féu la llum: serien aquells dos d'abans. De nou sentí l'ascensor pujar i aturar-se, probablement al tercer pis, i com un llampec la Rosalia pensà de forma clara i metòdica:

1. He de descobrir què està passant.
2. Segurament siguin gent de bé, però no ho sé.
3. Ells són dos i jo sóc una.
4. Ells són joves i jo no tant.
5. Aquests pensaments no m'ajuden; em fan sentir en inferioritat de condicions.
6. Déu meu, estaré més indefensa del que em pensava?
7. M'he de protegir: El que no faci jo, ningú no ho ferà per mi.
8. Ja està: la paella!

I anà a la cuina a buscar la paella, la grossa de ferro. Ja el mànec sol, gruixut i de fusta dura, era un arma contundent o més ben dit *seria* si no fós perquè el cargol de subjecció estava fluix. Quina mala sort! No se'n podria pas confiar, de la paella, si el mànec li ballava. A part que, quan a títol d'assaig va intentar alçar-la fins per damunt del cap, necessità la força de tots dos braços. Amb una sola mà no se'n podria pas valdre. No, això no era pràctic. Justa de temps com anava, la Rosalia deixà la paella damunt del marbre i anà a la cambra de bany, agafà un pot de desodorant, l'estontollà per assegurar-se que encara n'hi havia i se'l ficà a la butxaca de la bata. A falta de paella, mai sigui un spray. El desodorant, ben enfocat cap a la cara de l'altre, ja feria el seu fet si és que es donava el cas d'haver-ne de fer ús. Posats a triar, agafà aquell nou que havia comprat setmanes enrera per provar-lo, per ganes de variar una mica, i que no li havia agradat gens. No

l'havia tornat a fer servir mai més per trobar que feia una mena d'olor i de polsim que la tapaven. Sí, entre la sorpresa de la ruixada i la pudoreta del gas, si les coses es posaven lletges, podria entretenir l'enemic i guanyar el temps necessari per escapolar-se dins del pis, tancar la porta amb clau i marcar el número de la policia.

La Rosalia obrí la porta del pis al precís instant en que els dos joves sortien de l'ascensor. Es quedà dreta a la porta, amb la mà dreta a la butxaca (fortament agarrada al desodorant que tanta confiança li donava) i amb la mà esquerra al pom pel cantó de dins per tal de poder tancar al ràpid si calia.

- Joves, a què ve aquest temperi?

El primer a sortir de l'ascensor havia estat el noi, que començà de nou amb la història del llibre pel xaval del segon.

- Ya te he dicho que en el 2º no hay nadie. Además, si le quieres dejar algo junto a la puerta, esto es el 4º, o sea que te has equivocado de piso.

La noia, mentrestant, també havia sortit de l'ascensor i n'aguantava la porta oberta. Féu gest de tornar-s'hi a ficar quan la Rosalia digué:

- No. El ascensor, no. Por la escalera.

El noi, palplantat, feia cara de no entendre res. La noia li donà un copet a l'esquena al temps que li feia un gest amb el cap.

- Vamos, por la escalera.

I sí, sí, ell al davant i la moxa al seu darrera, pim-pam escales avall. I tancant la comitiva, la Rosalia, vestida per anar a comprar a mercat i amb la bateta a ratlles blanques i roses fins arran dels genolls. A l'alçada del tercer el xicot féu com si vulgués aturar-se.

- No decías que al 2º? Esto es el 3º.

I la noia al replà mentres l'adelantava:

- Tío, no te pares.

En fila índia seguiren escales avall, ara per ordre la noia, el noi i la Rosalia. Quan van arribar al segon, la noia, ni gest de parar. Ell balbucejà.

- Bueno, pues...

- Déjate de ostias y sígueme.

No es que baixessin a la idea, no, és que ara corrien! La Rosalia prou feines tenia a seguir-los. I després del segon van anar al primer i a l'entresòl. La d'anys que feia que la Rosalia no havia baixat ni tants esgraons ni tan depressa. Pobreta, esbufegava quan, sense temps ni d'adonar-se'n, es va trobar al replà de l'entrada a la planta baixa, rera la porta de vidre de seguretat, veient com els dos desconeguts enfilaven carrer avall. Les

passes ressonaren un o dos segons. S'establí el silenci. L'únic que se sentia era la respiració accelerada de la Rosalia.

I què hi faig jo aquí? No se'n sabia avenir. De veritat que havia baixat quatre pisos (comptant l'entresòl, cinc) al ràpid i sense aturar-se? Semblava impossible, amb l'atrosi als genolls. I perquè havien passat de llarg al segon? No, això ja ho entenia que aquells dos joves no havien mai tingut la intenció d'anar al segon; tan ingènua no ho era ni ella, però fins i tot així, com és que els entressin aquelles presses? Més que res a la noia, que el xicot... Dreta a l'entrada, la Rosalia conclougué que l'única explicació possible era *por*. Però por de qui? D'ella rai pas, que ben clar que ho veia reflectit als vidres de seguretat de l'entrada: ella era això, una vella encongida, prima i escardalenca. Ai Déu meu, però què malament que li quedava la bata! Si semblava mig contrafeta i tot, com si fos coixa de l'anca! Quin bony més estrany... Tragué la mà de la butxaca i es posà a riure com feia anys que no ho feia. Sort que era sola en tota l'escala perquè reia a cor que vols, a viva veu. Quasi plorava de tan de riure quan s'encaminà cap a l'ascensor. Mira que n'eren de rucs d'haver-se anat a pensat que hi duia una pistola. I un altre cop el riure! Ja tenia la mà a la porta de l'ascensor quan s'hi repensà i tornà enrera. La Rosalia ficà de nou mà i spray a la butxaca, es plantà al bell mig de l'entrada, ben encarada als finestrals reflectants, i estirant coll i esquenada, tan dreta i pinxa com l'edat li permetia, amb gest àgil desenfundà el desodorant al temps que aclucava l'ull dret i en lleugera flexió de genolls (gens tremolosos) apuntà al rètol de *prohibit parar i estacionar* de l'arbre de l'altre cantó de vorera i posant la boca lleugerament torta, com si de la comissura dels llavis li'n pengés una cigarreta, digué "Bang-bang". Alçà el colt, se l'apropà a la cara i amb posat ferm imitant John Wayne bufà el fum que sortia per la punt del canó.